

Нацрт закона о утврђивању надлежности АП Војводине, који ће у четвртак да размотри Влада и да га затим достави Скупштини, већ на први поглед изазива озбиљне недоумице. Довољно је само погледати чл. 3, ст. 3, па да се човек најежи од нелагоде. Ту лепо пише: „АП Војводина, као регија у којој се традиционално негују европски принципи и вредности, може бити члан европских и светских удружења региона и у оквиру своје надлежности може основати представништва у регионима Европе, односно у Бриселу, у складу са законом и Статутом“.

Оно што је застрашујуће у овом члану јесте тврдња да је АПВ „регија у којој се традиционално негују европски принципи и вредности“, и да зато мора да има своје представништво у Бриселу. Ту се отвара неколико питања на које би било пожељно да Влада што пре одговори:

1. Које је то државно или научно тело утврђивало у којим деловима Србије се „традиционално негују европски принципи и вредности“, а у којима не? Да ли је у питању било истраживање или скупштинска анкета? По којим критеријумима и методологији је та анкета спроведена, у ком временском периоду, и зашто о томе није вођена јавна или стручна расправа?
2. Који се то тачно „европски принципи и вредности“ „традиционално негују“, рецимо, у Новом Саду, Оџацима или Апатину, али не и у Београду, Крушевцу или Ужицу? Да ли то значи да су грађани Србије јужно од Саве и Дунава мање Европљани од оних који живе у Срему, Банату и Бачкој?
3. Ако се у деловима Србије ван Војводине традиционално негују европске вредности – јер се АПВ очигледно по томе разликује од остатка Србије, које се онда вредности „традиционално негују“ у Београду или Крушевцу? Ако то нису европске, јесу ли то онда азијске или афричке? Или можда чак аустралијанско-аборицинске?
4. Да ли се овим законом уводи некакво ново категорисање грађана Србије према

„вредностима које традиционално негују“? Да ли се тиме грађани Србије деле у две класе: на оне који традиционално негују европске вредности и на оне који традиционално не негују европске вредности? Да ли то значи да регије у којима живи прва класа грађана имају нека посебна права – као нпр. на представништво у Бриселу, а да њих немају или неће да имају регије у којима живи друга класа грађана? Није ли то еклатантан пример дискриминације? И шта о томе кажу Устав и закони?

Ако чак и изоставимо правни аспект овог питања, остаје његова политичка страна која је заправо много опаснија. Замислимо да Брисел сутра отворено уцени Србију да мора да призна Косово, ако жели да уђе у ЕУ. Да ли онда АПВ политичари могу да се позову на своју посебну „традицију неговања европских принципа и вредности“ - коју им је држава Србија овим законом тако великодушно признала, и да прогласе да ће „Војводина ипак наставити европским путем“? Колико пута су и сами политичари из Демократске странке тврдили да је „Војводина локомотива која ће Србију одвести у Европу“. Није ли консеквенца такве неистините и дискриминаторне слике – коју видимо сада оваплоћену и у овом Закону – то да ако „вагони“ неће у ЕУ, онда ће „локомотива“ тамо отићи сама? Није ли таква слика, као и наведена одредба Закона (не)свесно припремање терена за још један пројекат дробљења ове земље.

И заиста, још једном се морамо запитати – да ли је могуће да смо народ вечитих историјских понављача? Народ који чак ни из најближе историје није ништа научио...